

JIŘÍ ZVOLSKÝ

THE SECOND PLACE

(AFRICA)

Tuto knížku věnuji svým přátelům Jirkovi a Jarmilce Kohličkovým, Páje a Ondrovi Lucákům za to, že mě a mé paní dávají pocit zázemí a pochopení a hlavně své milované ženě za to, že je se mnou stále těch 35 let a počít si o mě nezkazola tak docela mínění.

Věnuju jí i svůj laskavý mamce, která ji trpělivě přečetla a zkorigovala a taky tátovi, který už si ji bohužel nikdy nepřečte...

autor

1

KONAMBU

1

Bylo asi tak půl páté odpoledne, když se letadlo přiblížilo k vesnici. Malý jednoplošník začal pozvolna klesat. Na blankytně modré, bezmračné obloze se zprvu podobal velikým a takřka všudypřítomným supům, kteří kroužili neslyšně nad okrovou plání. Jak se stroj blížil, praskavý hluk motoru je trochu zaplašil. Nikoli však natolik aby odlétli, jen se na chvíli vzdálili, aby v nepravidelných kruzích kroužili dál, slídíce po nějaké mršíně.

Když letadlo dosáhlo výšky jen několika desítek metrů, změnilo kurz a mírně se stočilo. Pilot právě srovnával dráhu letu tak, aby se dostal nad prašnou přistávací dráhu, která na vyprahlé okrové půdě vytvářela světlejší pruh.

Malé provizorní letiště leželo v těsné blízkosti černošské vesnice, jejíž někteří obyvatelé se upoutáni příletem letadla začínali pomalu vynořovat ze svých obydlí, přitahováni jednou z mála nevšedních událostí, kterou tu občas mohli prožít. Žili svým tradičním způsobem, typickým pro naprostou většinu afrických vesniček v Gabunu, takřka neteční k vymoženostem civilizovaného technického světa, který k nim občas vysílal své posly, například

v podobě právě přistávajícího letadla, či několika džípů, stojících mezi primitivními domky.

Letoun znovu začal klesat a po několika okamžicích se již jeho malá dvě kola dotkla poprvé země. Jejich kontakt s vyprahlou hliněnou plochou okamžitě zvířil oblaka žlutavého prachu, který za letounem vytvořil dva postupně se srůstající víry. Ještě jednou se letadlo malým obloučkem nakratičko vyneslo a pak už začalo klidně rolovat po hrbolaté ploše, jako by to byla perfektní betonová přistávací dráha někde v Evropě.

Jak se zdálo, největší radost z letadla měly děti. Jejich hubená, skoro černá tělíčka s kulatými bříšky se co chvíli ztrácela v oblacích prachu, které letadlo zvířilo. Mnohé z nich se nedočkavě rozběhly k ještě se pohybujícímu letadlu, takže když stroj konečně zastavil a vrtule se definitivně zastavila, bylo jimi takřka obklopeno.

Oprýskaná šedivá dvířka zaprášeného letadla se po chvilce otevřela a muž v širokých plandavých šortkách a kostkované košili z nich vysunul nedlouhý žebřík. Bylo jasné, že je to sám pilot. Krátce se rozhlédl po malých divácích a zamával na děti, které mu odpověděly hlasitým nadšeným pokřikem a máváním. Muž jim na pozdrav také zamával a pak opět zmizel

v útrobách letadla, aby uvolnil místo vystupujícím pasažérům.

Jako první se na schůdkách objevil tmavovlasý, vysoký, urostlý muž v khaki kalhotách a bílém tričku bez rukávů. Za širokým černým opaskem, na němž měl zavěšeno několik různě velikých kožených pouzder s nezbytnými věcmi, měl zasunutý veliký lovecký nůž, omotaný kusem vydělané antilopí kůže. Pružně sestoupil po schůdkách a zastavil se, čekaje na dalšího pasažéra. Jeho temné oči krátce přehlédly okolo stojící děti a na jeho tváři se objevil příjemný úsměv. Pak se zpátky zahleděl vzhůru do prostoru otevřených dveří nad schůdky.

Druhým pasažérem, který se v otvoru dveří letadla objevil, byl taktéž muž. Na rozdíl od svého předchůdce byl však podstatně

štíhlejší a subtilnější a nebyl ani zdaleka tak vysoký. Měl pestrobarevnou, do pasu rozepnutou košili, ledabyle zastrčenou do krátkých hnědošedých kalhot obepnutých podobným opaskem s pouzdry. Na hlavě měl obnošený, pomačkaný klobouk neurčité barvy, clonící mu obličej až k silnému, černému plnovousu. Na zádech nesl poměrně baťoh a v levé ruce třímал jednohlavňovou loveckou pušku s dalekohledem. Když sestoupil po schůdkách a stanul vedle prvního muže, pronesl francouzsky ke svému společníkovi:

“Víš, Girarde, pokaždé, když vylezu z takového muzejního vraku a jsem živ zpátky na zemi, začínám věřit, že existuje bůh a činí zázraky.” Jeho společník se suše a krátce zasmál.

“Jestli to spíš nebude tím, že je to americký “muzejní vrak” a ne francouzský, Francoisi!” oOdpověděl mu jeho přítel a poplácal ho po zádech.

Oba muži byli opálení, z čehož bylo jasné, že na slunci již pobývají delší čas a vybavení, které měli při sobě, nasvědčovalo, že nejsou zřejmě ani žádnými nováčky na afrických savanách.

Nyní se opět objevil pilot letadla držící v rukou balík svázaných kožešin.

“Chyťte, pane Labussiere!” křikl pilot na vysokého muže, který vystoupil jako první. Balík kůží se ocitl krátce ve vzduchu a v momentě přistál v silných natažených rukách osloveného. Sotva jej muž odložil na zem, už vzduchem letěl další balík kůží. Pak následovala dřevěná bedýnka a několik kožených vaků. Nyní po schůdkách sestoupil i pilot.

„Numu! Pojd' nám pomoct!“ zavolal, sotva stanul na pevné zemi, na asi dvanáctiletého chlapce, stojícího nejbliže z hloučku malých zvědavců. Hoch na jeho výzvu hbitě přiskočil a uchopil jeden z balíků dosud ležících na zemi. Na jeho tváři se rozhostil vítězný výraz, neklamně svědčící o tom, že je pyšný na důvěrnější známost s pilotem, než měly ostatní děti. Jakmile si zbývající zavazadla rozdělili muži mezi sebe, vydali se do vesnice.

„Nelezte dovnitř!“ okřikl ještě pilot děti, které vytušily, že nastal vhodný čas pro bližší a důkladnější prohlídku letadla. Některé se už totiž hbitě draly vzhůru po schůdkách. Pilotův hlas je zastavil v poslední chvíli. Chlapci zaváhali, ale žebřík neopustili. Jen váhavě upřeli pohled na pilota. Ten odevzdaně mávl rukou a polohlasně řekl:

„Stejně ho celý prolezou, ať chci nebo nechci,“ postěžoval si už svým pasažérům. Bylo na něm však vidět, že se ve skutečnosti příliš nezlobí. Byl už zřejmě zvyklý na malé obdivovatele.

Vesnička Konambu se skládala zhruba z osmdesáti až devadesáti malých obydlí, postavených vesměs z hlíněných, na slunci vypálených cihel a dřeva. V každém domku tu žilo asi pět až osm rodin, spojených poutem, pramenícím z jejich minulého, kmenového způsobu života. Dominantou a zároveň středem vesnice bylo pak několik zděných, kdysi bíle omítnutých budov, z nichž největší byla kombinace staříčkého kostelíčka z dob prvních Evropanů, kteří sem přicestovali, a jakéhosi obchodního střediska, které vzniklo z původních ubytovacích prostor pro kněze a farníky. Druhou dominantní budovou byl hotel, či spíše hotýlek s dvanácti prostě zařízenými pokoji. Dalo se v něm vcelku dobře najíst, přespat, a dokonce si dopřát i koupel.

Před kostelem místní obyvatelé zřídili jednoduché tržiště, sestávající

z několika desítek zastřešených stánků z tyčoviny a palmového listí. Díky tomu, že vesnice ležela zhruba dvěstě dvě stě kilometrů od přístavního města Port Gentil, se tu obchodu poměrně dařilo, neboť řada cestovatelů a turistů odtud auty projížděla dál do vnitrozemí a Konambu se jim stala výtečnou zastávkou pro doplnění zásob, či naopak poslední příležitostí nakoupit suvenýry před návratem domů do vlasti. Ostatně i teď tu mezi pestrobarevně oblečenými černochoy bylo několik skupinek Evropanů, rozhlížejících se po nabízeném zboží.

K dostání tu byl všemožný sortiment. Počínaje nejrůznějším ovocem a plody, přes látky, sukna a oděvy, až po vyřezávané nádoby či tolik typické africké sošky a masky, nebo kůže zvířat. Nejluxusnějším obchodem však bezesporu byl obchod, který sídlil v jedné ze zděných budov. Patřil Marokánci Jusufu Ben Kabirovi, který se tu kdysi usadil a byl mezi cestovateli již znám, protože dokázal sehnat takřka cokoliv. Jeho obchod byl proslaven dokonce i v Evropě, kde o jeho schopnostech kolovaly legendy mezi cestovateli, kteří svou pozornost obraceli k severozápadní Africe. Kabir dokázal sehnat takřka vše. Pravou skotskou whisky počínaje a vrtulníkem konče. Jak to dělal, nikdo netušil. Jasně však bylo, že tučné odměny, které dostával za své služby od náročných a majetných cestovatelů, mu v tom rozhodně dost pomáhaly.

Pilot, chlapec a jeho dva pasažéři došli na tržiště.

„Tady vás opustím, pánové,” loučil se pilot.

„Dobře, Jamesi. Tady jsou vaše kůže,” odpověděl mu Francois a podal muži svazek kožešin, který do té doby nesl. Pak vytáhl z jedné z tobolek u pasu peníze.

„... a záloha na zpáteční cestu.”

Pilot převzal kožešiny a peníze zastrčil do kapsy kalhot.

„Kabir mi říkal, že pro vás má vše přichystané. Mějte se! Sejdeme se zítra v deset u letadla.” Rozloučil se s nimi a spolu s chlapcem zamířil do boční uličky, poblíž které se skupinka zastavila. Oba muži mu na rozloučenou mávli a pak zamířili k hotelu.

Recepční, pokojská a majitelka hotelu v jedné osobě, byla tlustá, dobrotivě vyhlížející černoška v dlouhých splývavých šatech s květovaným vzorem červené a zelené barvy. Stála hned u vchodu a sotva se Francois s Girardem přiblížili, obdařila je širokým úsměvem, odhalujícím bělostné zuby lemované silnými rty. Na buclatých tvářích jí naskočily hluboké dolíčky a bělmo jejích oválných očí na ně zazářilo jako slonovina na slunci.

„Pan Labussier! Pan Dubost! Jak vám se živořit?” vykřikla

a dala se do pohybu. „Vy mi nějak zhubnout! Oooo!”

Zaplavila je přívalem osobitého zacházení s angličtinou, ještě než se k nim dokolébala. Jen byla u nich, už Labussiera ohmatávala, jako kupec krávu na trhu a přitom drmolila dál.

„Moc hubený Francouz! Moje jídlo jim velice chybět!“ hudrovala. „Už jsem si na vás dělat starost, hoši. Být do vás hanba, že se tu nestopnout tak dlouho! Jak vy dlouho vlastně byli v čoud? Já už to ani neudržet na paměť! Hanba! Oni muset hodně spát, odpočívat a vyfuknout!“

Labussier se nakrátko vymanil z přívalu jejích slov:

„Měsíc, paní Dzano! Už nám bylo po vás smutno!“ smál se.

Černoška ho obdařila úsměvem, za který by se nestyděla ani halloweenská halloweenská dýně, a nepřestávajíc analyzovat svaly na jeho paži, pokračovala:

„Vy být moc dobrý hostové! Dzana hned připravit dobré jídlo a postele! Muset jít obě spát, aby pobrat sílu!“ S tím je opustila, a spěchajíc napřed, zmizela ve dveřích hotelu.

„Hotový poklad, tahle Dzana. Mít ji za mámu, asi bych dospěl v ložnici, nebo v kuchyni!“ Poznamenal Labussier. Se smíchem konečně vešli do hotelu.

Ubytovali se ve stejném pokoji jako před měsícem. Byl to malý, chudě zařízený dvoulůžkový pokojík, s bíle natřenými stěnami i stropem. Na podlaze leželo několik prošlapaných zebřích kůží a postele, doplněné něčím, co imitovalo noční stolky, byly povlečené pestrobarevnými prostěradly. Na stěnách viselo několik temně hnědých typicky afrických vyřezávaných tanečních masek. Pod otvorem ve zdi, který tu zastupoval okno, stál malý bambusový stolek, dvě proutěná křesílka a v rohu prastará šatní skříň. Ačkoliv to bylo velmi skromné a prosté zařízení, působil přesto pokojík příjemným, domácíým dojmem. Oba návštěvníci složili své věci hned vedle skříně. Labussier ještě uklidil do skříně pušku, pak si svlékl košili a zamířil ke dveřím.

„Jdu pod sprchu! Půjdeš taky?“

Dubost se zatím pohodlně uvelebil na posteli. Dalo mu to práci, neboť při jeho vysoké postavě těžko hledal adekvátně dlouhou postel i v lepších hotelech. Když se konečně ubrložil, složil si ruce za hlavou a zavřel oči. Pocit únavy z několikahodinového cestování ho rychle přemohl, takže po několika minutách už tvrdě spal. Jeho poslední myšlenkou bylo, že by s jeho počínáním byla paní Dzana jistě spokojená.

2

Svazek bambusových tyček, nahrazující zvonek, se rozezněl příjemným tlumeným klapotem, když do nich otevírané dveře narazily. Jusuf Ben Kabir právě doplňoval svazečky s kořením jeden z mnoha regálů za prodejním pultem, když Labussier vešel do obchodu. Malý chlapec, který Kabirovi pomáhal a podával mu balíčky z dřevěné krabice na zemi, k němu tázavě pohlédl. Kabir uložil voňavý balíček, který měl právě v ruce do regálu, a otočil se k příchozímůpříchozímu. Jen ho spatřil, široce se usmál.

„Ách! Pan Labussier! Už na vás čekám!“ Pronesl pronesl přátelsky. Pak obešel pult a vykročil mu vstříc. Jusuf Ben Kabir nikoho nenechal na pochybách, že je pravý obchodník, v tom dobrém slova smyslu. Ke každému zákazníkovi se choval přátelsky a vstřícně s tou správně dávkovanou mírou familiérnosti familiérnosti a osobního přístupu, vždy ochoten poradit, doporučit nebo pomoci. Ačkoliv měl nějaké to kilo přes váhu, pohyboval se mezi svým zbožím mrštně jako lasička a v každém směru působil jako člověk na správném místě. Dobrotivá temná očka, schovaná za hustým tmavým obočím jiskřila vitalitou, která z něj přímo tryskala. Nosil dlouhý vybledlý hábit podobný rubáši, z nějž mu vyčuhovaly bosé nohy, obuté do obnošených páskových sandálů.

Když si s Labussierem podali ruce a pozdravili se, pokračoval: „Pokud byl seznam, který jste mi poslali po pilotovi, kompletní,

pak jsem vám sehnal vše, co jste požadovali. „Budete spokojeni! Ostatně kde jste nechal svého společníka?“

„Zdržel se na tržišti! Přijde snad během chvíle!“ Klidnil jeho obavy Françoise.

Kabir zavrtěl hlavou.

„Chodit ke konkurenci!“ Pronesl pronesl naoko smutně.

„Nešel nakupovat. Buďte klidný! Potkali jsme tam náhodou krájan, který se dnes vrací do Evropy, a tak po něm chce Girard poslat nějaký vzkaz domů.“

„Ach tak! To je dobře! Člověk by neměl zapomínat na rodinu,“ pronesl už zase vesele obchodník myšlenkami zpět u obchodního jednání, které je čekalo, a vedl Labussiera do zadní části obchodu za pultem. Chlapce přitom nechal, aby pokračoval ve vybalování zboží.

Vešli do neveliké prostory v zadní části obchodu, sloužící jako příruční sklad i místo, kde Kabir v době volna obědval, vedl si veškerou agendu svého krámků a kde také měl uloženy účetní knihy. I zde bylo množství regálů plných rozličného zboží. Takřka všude na zemi, kde bylo volné místo, ležely sloupce krabic, balíků, kupy látek a stohy kůží. Ačkoliv místnost nebyla veliká, zdálo se, že Kabir dokázal do jejího prostoru vměstnat dvojnásobek toho, co se do ní mělo podle fyzikálních zákonů vejít. I v tom, jak se zdálo, vysoce převyšoval schopnosti ostatních podobných obchodníků, neboť jeho nabídka dalece převyšovala škálu zboží, nabízenou podobnými obchodníky v jiných vesnicích. Navíc o věcech, které tu tak napohled zmateně nashromáždil, měl dokonalý přehled. Vonělo to tu kořením i konzervačními látkami, bránící bránícími zboží před všudypřítomným hmyzem. Místnost spoře osvětlovala poněkud archaická petrolejová lampa, kterou měl Kabir na pracovním stole.

„Tady jsou štetce a kartáče, mýdla i ostatní toaletní potřeby, které jste chtěl, pane Labussiere,“ ukazoval na jednu papírovou krabici. Plátna, konzervační látky a chemikálie jsem vám zabalil

už také. Potraviny jsou tady.”

Procházeli mezi zbožím rozloženým na zemi a Labussier jen upíral pohled na balíky, na které Kabir při řeči ukazoval. „S municí byly trochu problémy, to víte, ochranáři mají dnes oči všude...” zasmál se lišácky Kabir. „Ale nakonec pro vás mám dokonce o dvě balení víc. Takže... zapomněl jsem snad na něco?”

Labussier jen pokyvoval spokojeně hlavou. Upřímně řečeno nevěřil, že tenhle človíček sežene všechno, co po něm chtěl. Co se třeba týče chemikálií, které si s Dubostem objednali, věřil tak na padesátiprocentní úspěšnost. Kabir dostal své pověsti stoprocentně.

„Je to úplně perfektní, pane Kabire!” chválil obchodníka, kterému okamžitě zazářila očka hrdostí.

„Můžete ještě prosím zařídit, aby se všechny ty věci dostaly do letadla?”

„S tím jsem samozřejmě počítal. Věci budou naloženy ještě dnes, pane Labussiere.”

„Výborně! Přejdeme tedy k finanční stránce věci...”

Obchodník proklíčkoval mezi zbožím a došel ke svému stolku. Z poličky vytáhl knihu v ohmataných deskách a nalistoval jeden z posledních hustě popsaných listů. V pečlivě vypsáných sloupcích tu bylo rozepsané zboží, které si s Dubostem objednali. Přelétl je pohledem a pak vyndal ze šuplíku kalkulačku. Hbitě do ní nařkl sumy a provedl součet.

„Takže by to bylo rovných 1258 dolarů, pane. Slušný nákup... Musíte přijít častěji!” pochvaloval si.

Labussier sáhl do kalhot pro peněženku, a když odpočítával sumu, dodal:

„Rovných 1300, pane Jusufe!”

„Pane Labussiere, to nemohu v žádném případě přijmout! Svou cenu jsem si řekl!” otočil se na něj Kabir a na jeho kulaté a usměvavé tváři se objevil vážný výraz, za který by se nestyděl ani herec státního divadla.

„Je to za vaši ochotu a dopravu do letadla,” položil Labussier nesmlouvavě částku na účetní knihu, ze které Jusuf počítal. „Jsem si jist, že jste s tím měl nejednu starost. Berte to jako vyjádření uznání vašim obchodním schopnostem.”

Obchodníkova tvář se rozjasnila jako mávnutím kouzelného proutku. Temná očka se zase zaleskla a zamžikala.

„I pan Hastings se divil, co všechno dokážu sehnat...” pronesl a přitom již ukládal peníze do pokladny, kterou vylovil odkudsi z útrobu stolu.

„Hastings?” Divil se Labussier. „Kdo je to?”

Jusuf se zarazil a krátce přemýšlel. Zřejmě hledal nejvhodnější výraz.

„Jeden... turista. Znáte je. Bohatý, nudí se... Tak si koupí pušku a ... hurá do Afriky. Oblek jak ze salonu. Kupoval u mě střelivo do té své mašinky, no a já právě balil ty vaše chemický roztoky...” Jusuf si promnul bradu a zakoulel na Labussiera temnými očkami.

„Já mu nic neříkal, pane Labussiere! Víím, co je obchodní tajemství! On jen když ty barevné lahvičky viděl, tak se ptal, nač to je. Tak mu povídám, že sám nevím a že je to pro jednoho zákazníka... To je vše.” Jusuf upřel na Labussiera napjatý pohled. Doufám, že jsem nic nepokazil!”

„Ne! To je v pořádku,” pronesl Labussier zamyšleně a podal Jusufovi ruku. Pak se ale zarazil.

„Ptal se ještě na něco?” chtěl vědět.

Jusuf se krátce zamyslel a pohledem zabloudil ke stropu.

Akorát, jestli se odtud dá dostat do vnitrozemí jinak než autem...”

„Řekl jste mu o letadle?”

„Jistě. To by zjistil od každého tady.”

„To jistě...” Labussier přemýšlel. Snad to byl opravdu jen turista, co si vyrazil za dobrodružstvím. Pak se však ještě rozhodl zeptat:

„Říkal jste, že se jmenoval Hastings. On se vám představil?”

„Ano, jak se tak ptal...”

„Můžete mi ho trochu popsat, pane Kabire?”

Jusuf se opět zahleděl krátce do stropu a pak řekl:

„Jak povídám, seladón...” Obchodník přivřel oči a pátral v paměti. „Nový tropy oblek, těžký boty... Vlastně docela fešák. Takovej ten vysportovanej blondák. Při chůzi trochu legračně pohopsával a měl vousy vyholené do tenkejch čárek, jak to teď mladý nosej. Jak říkám- frajírek.”

Labussiera polil pot. Ten popis mu připomněl člověka, kterého zahlédl párkrát ve Francii. Byla to náhoda? Možná to byl opravdu jen nějaký bohatý synek ještě bohatšího papínka odněkud z Ameriky. Neklid, který se ho zmocnil, však nedokázal zaplašit. Neklid, který se měnil v jistotu neznámé hrozby.

„Netrapte se, pane Labussiere,” přerušil jeho temné úvahy obchodník. „Byl to nějaký trouba... vždyť si ani neuměl koupit loveckou pušku!”

„Jak to myslíte? On měl zbraň?” zbystřil Labussier opět pozornost.

„Ne, ale chtěl náboje a já se ve zbraních krapet vyznám... ostatně mnohé prodávám. Ten chlapík chtěl náboje do malého automatu a s tím se tak dá možná jít na holuby někam na náměstí, ale rozhodně ne do africké divočiny!”

Labussier zbledl. Jeho obavy se obchodníkovi nepodařilo zažehnat. Právě naopak.

„Pane Kabire, bylo by možné zařídít věci tak, abychom s přítelem mohli v případně potřeby odletět ještě dnes? Ale tak, aby to nebylo nápadné?”

Obchodník nemusel dlouho přemýšlet.

„Dopravit nenápadně věci do letadla, v tom nevidím problém. Ovšem přesvědčit pilota, aby byl připraven odletět ještě dnes, bude zřejmě vyžadovat jisté investice...” Kabir nechal větu viset ve vzduchu a zamrkal očkami.

Labussier vytáhl peněženku. „Bude to stačit?” zeptal se když

obchodníkovi podal bankovky.

Kabir zjistil letmým pohledem výši obnosu, který se ocitl tak rychle v jeho ruce. Pak zvedl oči a doširoka se usmál.

„Docela určitě!„ pronesl nadšeně. „Za ty peníze by vás, pane Labussiere, James odvezl kamkoliv i v den svého vlastního pohřbu!“

Dubost si právě prohlížel motýly, které u malého stánku prodával asi patnáctiletý chlapec, když zahlédl Labussiera, jak vychází z obchodu a intenzivně se rozhlíží.

„Tady! Francoisi!“ zavolal na svého přítele a vykročil mu vstříc.

I ze vzdálenosti, která je dělila, bylo patrné, že jeho přítel je něčím rozrušen.

Jen se setkali, pospíšil si Dubost s dotazem:

„Stalo se něco?“ ptal se starostlivě, když viděl jeho zamračený obličej.

„Nevím. Myslím, že ano... Pojdme do hotelu,“ odpověděl Labussier zamyšleně.

„O co jde, Francoisi?“ naléhal Dubost.

Kráčeli spěšně zpátky prašnou uličkou. Dubost si nemohl nevšimnout pátravých pohledů, které Labussier co chvíli vysílal do okolí. Minuli několik krámků, než se Dubost dočkal další odpovědi.

„V krámě u Kbira se objevil nějaký chlápek a zajímal se o naše zboží. Pak zjišťoval, jestli se odtud dá dostat jinak než autem.“

Dubost krátce zapřemýšlel. „To ještě nic neznamená,“ pokusil se uklidnit přítele, ale sám už cítil nepříjemný pocit okolo žaludku, který se tam usídlil, jen mu Labussier sdělil své obavy.

„Může to být náhoda!“

„Ten chlapík kupoval municí zřejmě do „Škorpiona“ nebo „Uziny“! A to není všechno! Gilberte, jsem si skoro jist, že jsem ho viděl už v Paříži!“

Došli spěšně k hotelu. Jen se ocitli ve svém pokoji, začal Labussier vyndávat věci ze skříně a házet je na postel.

„Co chceš dělat?“ Dubostovi bylo jasné, že jeho přítel má nějaký plán.

„Zmizet, pokud možno hned teď!“ odpověděl Labussier, uklížeje již věci s postele do batohu. „Domluvil jsem s Kabirem, že všechno naše zboží ještě dnes naloží do letadla a domluví s pilotem náš odlet.“

Dubost se na přítele zahleděl a pak začal také balit.

„Ještě něco!“ zarazil ho Labussier. „Musím Kabirovi dát tenhle dopis, ať ho okamžitě odešle!“

„Co je to za dopis?“ Zajímal se Dubost. Labussier nepřestal balit. Naopak, jako by ho to vyhecovalo k vyššímu tempu.

„Gilberte, nemůžeme dopustit, aby se to, co objevíme, dostalo do nepovolných rukou!“

„Dobře. Asi máš pravdu,“ souhlasil Dubost.

3

Letoun stál na ploše zcela opuštěně. Vesnice poblíž se začala pomalu halit do narudlého hávu červánků a savana okolo se počala připravovat na příchod noci. Vzduch se ochladil, zvedl se chladivý větřík. Byl v něm cítit pyl z horkem spalovaných, neustále kvetoucích trsů trávy a vůně hlíny, na které se začala srážet vlhkost. Zvuky přicházející z rozlehlé savany se změnilly. Nastalo střídání. Zvěř, aktivní přes den, se ukládala ke spánku, na scénu přicházeli noční predátoři slídící po kořisti. Obloha zkontrastněla a objevily se na ní temně šedivé mraky s krvavými lemy.

Jarmain Fowler, hlídkující nenápadně za domkem na kraji vesnice poblíž letadla, pocítil chlad. Mírně se oťrásl a pak si zapnul knoflíky na košili, kterou měl rozepnutou až na prsa. Nikdy by nevěřil, že mu v téhle sluncem spalované zemi může být zima. Ale stalo se. Sáhl do kapsy, vytáhl cigarety a zapálil si. Modravý

dým unášel větřík a Fowler upřel oči k západu slunce. Ačkoliv mu tahle země lezla na nervy, musel si přiznat, že sledovat zde zapadající slunce byl opravdu zážitek, který se nedal s ničím srovnat.

Nebyl žádný romantik. Práce, kterou dělal, mu to ani nedovoľovala. Byl městský typ. Cítil se dobře v rušných ulicích i zaplivaných uličkách. Byl jako doma mezi drsnými návštěvníky těch nejzapadlejších barů a doupat, znal hlučné podniky s tančícími striptérkami a zakouřenou atmosféru, která v nich panovala. Tam si byl jistý. Když bylo třeba, uměl rozdávat rány a uměl je i přijímat. Ale rozlehlé horké savany Afriky ho doslova vykořejily. Cítil se jako ryba uvízlá v bahně vypuštěného rybníka.

Za práci kterou dělal, dostával slušné peníze, ale nebylo to zas až tak dost, aby se mohl zařídít pro sebe a zbavit se tak konečně věčného komandování, které mu už lezlo na nervy. Čtyřicítku měl už za sebou a bylo jasné, že nebude věčně v tak dobré kondici, aby svou práci mohl dělat pořád. Dvacet let „dobrodružství“ ho už začalo unavovat. Ačkoliv nikdy nepomyslel na možnost, že by se mohl oženit, představa poklidného domova a ženy, která na něj čeká, se mu poslední rok čím dál tím víc vkrádala do podvědomí a nabírala čím dál tím reálnější a lákavější podobu. Potřeboval prachy a tenhle kšeft vypadal na slušnou sumu.

Fowler právě začínal věřit, že se dnes nic nebude dít, když se k němu donesly zvuky kroků, přicházejících zleva zpoza domu stojícího nedaleko místa, kde stál. Odhadoval, že se blíží tak dva nebo tři lidé. Ustoupil proto do stínu nejbližšího domu a típnul cigaretu. Její řehavý konec zmizel v navlhle hlině pod jeho botou. Vyčkával.

Po několika minutách se zpoza rohu vynořily tři postavy. Fowler je měl před sebou necelých dvacet metrů, ale na pozadí zapadajícího slunce z nich viděl jen siluety. I tak mu však trvalo jen zlomek vteřiny, aby poznal Françoise Labussiera, Girarda Dubosta a pilota jednoplošníku. Šli spěšným krokem, nesouce na

zádech batohy.

„Sakra!“ zaklel v duchu, protože mu bylo hned jasné, co se chystají podniknout. „Proč letěj dneska! Něco muselo prasknout!“ uvažoval horečnatě a před očima mu běžel záznam jeho pobytu tady. Někde udělal chybu a vyplašil je. Rychle se stáhl ještě hlouběji do stínu a pak se rozhlédl, kudy by mohl zmizet, tak aby ho nezpозorovali. Musel to co nejdříve nahlásit. Znovu se opatrně rozhlédl. Pilot právě otevíral dvířka letadla. Fowler už nečekal a vyrazil podél stěny do houstnoucí tmy.

Labussier nastoupil jako první. Prostor v letadle byl stíněný a on se v něm musel pohybovat v mírném předklonu. Bylo tu pět sedadel postavených proti sobě. Jejich povlaky byly už značně poškozené a bylo jasné, že se na nich přepravují nejen pasažéři, ale všechno, co bylo potřeba, nehledě na to, jak náklad zdevastuje potahy sedaček. Pohodlnost tu naprosto ustoupila praktickým potřebám.

Nákladní prostor, táhnoucí se dozadu ke směrovce letounu, byl nyní zaplněn z poloviny balíky s jejich nákupem, které sem nechal dopravit Kabir. Labussier je spěšně přelétl očima, aby se ujistil, že nic neschází. Kabir však odvedl dobrou práci i tentokrát a on mu za to v duchu blahořečil. Když se usadil na jedné ze sedaček, vstoupil Dubost a pilot.

Kabinu pilota od sedaček cestujících a nákladového prostoru dělil tenký plech s výřezem pro průchod. Bylo jasné, že původní přepážku už také smetl čas a tohle je jen její nedůstojná náhražka. Podlahu pokrývala spousta narudlé hlíny, stébel trávy a úlomků větviček. Jen přicházející tma dokázala v těžce zkoušeném interiéru letadla vykouzlit trochu útulné atmosféry. Že by v téhle popelnici mohl někdo pracovat déle než hodinu, připadalo Labussierovi skoro nemožné.

Pilot však zřejmě netrpěl stejnými pocity, neboť jen co vytáhl nástupní schůdky a zavřel dveře, protáhl se do řídicí kabiny a spo-

kojeně se usadil. Než se k nim otočil, zapálil si dlouhý doutník.

„Můžeme?“ pronesl spiklenecky k oběma pasažérům, a aniž čekal na odpověď, zapnul startér. Motor letounu hladce naskočil a vrtule nabrala rychle obrátky. Po několika sekundách už z ní byly vidět jen mihotající se odlesky. Letadlo se dalo do pohybu. Pilot rozsvítil světlo, upevněné někde vpředu na trupu, a soumrak rozčísil kužel bílého jasu. Nejprve se začali otáčet a sotva nabrali směr, začal letoun nabírat rychlost. Tahle fáze připadala Dubostovi nejnebezpečnější. Byl přesvědčen, že letadlo se musí každou chvíli rozpadnout na kusy, protože vibrace, které se ho nyní zmocňovaly, byly vskutku hrozivé. Pilota to však zjevně absolutně nevzrušovalo. Proti jasu za čelním sklem z něj viděli jen siluetu, co chvíli mizející v mlze doutníkového kouře.

A pak náhle vibrace ustaly. Hluk z natřásající se kovové konstrukce letadla, poskakujícího nákladu i skřípění přepážky dělicí je od pilota ustal. Letoun se odlepil od země. Pocítili, jak se je sílící tah motoru snaží stáhnou ze sedadel. Labussier se natáhl směrem k výřezu v přepážce a zavolal na pilota.

„Můžete obletět malý půlkruh? Chci se podívat dolů?“

„Jistě!“ houkl na něj pilot přes rameno. „Pojďte sem ke mně!“

Labussier se protáhl plechovou příčkou a usadil se na židli vedle pilota.

Byli už ve výšce asi tak třiceti metrů. Vesnice pod nimi tonula skoro úplně ve tmě, jen v jejím středu v okolí kostela, kde bylo tržiště, spatřil několik světel. Většinou to byly ohně, které domorodí obyvatelé rozdělávali v malých kovových nádobách před chatrčemi. Jejich svit, mísící se s nachovou září zbytku posledních červánků, se odrazil od skel několika aut, stojících poblíž hotelu a kostela. Labussier pátral pohledem pod sebou a vlastně ani nevěděl, co hledá. Snad to byl jen pokus, jak zahnat nepříjemný pocit, který se v něm tak sveřepě usadil.

Letoun se mírně naklonil, jak zatáčel a počal opisovat půlkruh. Labussier pátral pohledem v usínající vesnici, ale nezahlédl nic,

co by jeho obavy potvrdilo, nebo je naopak zažehnal. Nezahlédl nic, co by bylo podezřelé nebo alespoň neobvyklé. Chystal se právě vrátit na své sedadlo, když zaslechl Dubosta ze zadní části letadla.

„Francoisi!”

Otočil se a spěchal k němu. Dubost stál v předklonu u malého kulatého okénka v boku letadla a hleděl dolů. Jeho prst ukazoval skrze sklo okna do šera pod nimi. Labussier k němu došel a pohlédl tím směrem. Mezi několika keři, dosti stranou od vesnice, zahlédl odlesk, který jednoznačně prozrazoval, že tam stojí zaparkované auto. Bylo takřka nepozorovatelné a Labussier okamžitě pochopil, že nemůže patřit žádnému turistovi.

2**VEČERNÍ SCHŮZKA****1**

Lod' pod Stevenovým vedením nabrala přímý kurz a směřovala nyní rovnou ven ze zátoky. Její ostrá příď rozrážela hladce vlny klidného moře a pozvolně nabírala rychlost. Steven, stojící u kormidla na vyvýšené dřevem obložené palubě, hleděl na otevírající se plochu moře před sebou s neochvějným optimismem. Na dnešní den se těšil. Chystali se s Loreen na tenhle výlet už skoro měsíc. Několikrát jim ho zkazily pracovní povinnosti, které tak často nemilosrdně rozmetávaly jejich víkendové plány s neoblomnou zlomyslností. Zamluvili si loď už před víc než měsícem a tehdy ji chtěli na následující víkend. V duchu se tomu zasmál. Měsíc! Víkend co víkend obnovovali zámluvu lodi. Její majitel už byl skoro stejně otrávený jako oni.

Steven stál do půl těla nahý na palubě, svíral kormidlo z lakovaného dřeva a cítil se skvěle. Košili si už svlékl v podpalubí, než vyrazili, takže mohl plně vnímat, jak mu příjemný chladivý vítr ovívá kůži rozpalovanou dopoledním sluncem. Měl na sobě jen béžové kalhoty z lehkého plátna a sportovní boty, které si na doporučení pro tuto příležitost pořídil. Přidal plyn. Loď ochotně

zrychlila, dávajíc tak elegantně najevo sílu, kterou ukrývala na zádi v podobě vysoce výkonného motoru.

Steven si chtěl původně půjčit plachetnici, ale pak si to rozmyslel. Ani on, ani Loreen nebyli žádní velcí námořníci, a tak mu nakonec motorová loď přišla jako obyčejnému suchozemci ovládním bližší. Nebyla sice tak romantická, ale skýtala zase více pohodlí.

Zátoka, ze které mířil, se plachetnicemi jen hemžila. Byly tu jak velké, honosně vypadající jachty, tak malé sportovní, mrštně se proplétající změtí ostatních plavidel. Při pohledu na jejich posádky, často si přesedající z jedné strany lodi na druhou, si Steven gratuloval, že zvolil motorový člun. Jeho představa o romantice na lodi se při pohledu na tyto zanícené jachtaře neustále a neúnavně vyvažující svá plavidla poněkud vytrácela.

Záliv, ze kterého vyplouval, měl tvar půlkruhu či spíše podkovy o šířce asi půl kilometru. Blankytně modrá voda potemněla, jakmile se ocitl na otevřeném konci přístavu, a sotva vjel na otevřeně moře, ztmavla docela. Dno tu rychle klesalo do hloubky několika desítek metrů. Steven pootočil kormidlem a loď pod jeho vedením zamířila podél pravého břehu ke vzdáleným velkým útesům, vystupujícím z moře. Podle informací majitele lodi se za nimi nacházelo místo, kam směřoval. Na místo, kde se shromažďovala hejna ryb a kde byla největší šance na pořádný sportovní rybolov. Neurazil ještě ani kilometr, když se na palubě objevila Loreen.

Loreen svému zevnějšku věnovala dnes ráno zvláštní pozornost. Tušila, že Steven se na dnešní den také pečlivě připravoval. Někde ve skrytu duše cítila, že tento den považuje za dost výjimečný, ale netušila proč. Od doby, co se vrátil z Tiahuanaca zpátky na své staré pracoviště, to byl první víkend, na který si zařídili nějaký mimořádný program.

Jejich manželství procházelo obdobím renesance. Loreen si rychle přivykla na jejich starý byt a rychle se opět stala tím, kdo mu dával glanc i určoval jeho ráz a styl. Jako první a zásadní bylo,

že zredukovala výrazně technické vybavení Stevenovy pracovny, a on si jej musel odvézt zpět na své pracoviště v Nasa.

„Práce patří do práce!“ komentovala redukční rozhodnutí.

Jel celkem šestkrát. Nutno říci, že její rozhodnutí v tomto směru bezvýhradně respektoval, a dokonce se tomu i těšil. V době, kdy se zdálo, že vztah s Loreen je nenávratně pryč a on osaměl, byla možnost pokračovat v práci i doma vcelku vysvobozující. Práce mu totiž nedávala čas vnímat samotu.

Při postupné rekonstrukci dalšího interiéru bytu Loreen teprve plně pochopila, jaká zpuštění se ve Stevenovi rozmáhala, dokud žili odděleně. Prvním krokem proto byla generální a totální změna veškerého uspořádání jednotlivých pokojů. Změny, které s bytem provedli, oba chápali jako symbol nového začátku jejich dalšího soužití.

Za tu dobu, co žili odděleně, Loreen něco málo našetřila a s podivem zjistila, že i Steven se v tomto směru dost činil. Když si ji jednoho večera dobíral, řekl doslova:

„Za sex jsem nikdy nemusel platit, a tak jsem něco ušetřil.“

„Zvláštní,“ poznamenala v odpověď naoko jízlivě, „nějak jsem si za ta léta našeho manželství nevšimla, že bys byl takový sexuální narušivce.“

Byla to totiž docela slušná částka.

Loreen přešla po palubě a zastavila se vedle Stevena. Měla na sobě jen bílé bikiny a stejně jasně zářivě bílý župan bez knoflíků. Dlouhé, rozpuštěné vlasy na něm vytvářely temně kaštanové prameny. Steven mlčel, vychutnáváje pocit spokojenosti. Pak se jeho pohled stočil na Loreen. Chvilí mlčky s netajeným zájmem bloudil pohledem po plných křivkách schovaných pod horní částí bikin. Pak ukázal na skalnaté ostrůvky před lodí.

„Za chvíli tam budem,“ poznamenal. „Chceš to zkusit?“ zeptal se a podstoupil od kormidla.

„Proč ne.“ Loreen uchopila lakovaný kruh. Steven ji obešel,

stoupł si za ni a objal ji rukama kolem pasu.

„Jemně. S citem.“ Řekl když tvář přiblížil k jejímu uchu a dotkl se bradou jejího ramene.

Loď se začala mírně stáčet, jak Loreen točila kormidlem.

„Není to tak těžké,“ poznamenala. Vrátila se k původnímu směru a pak se dozadu opřela o Stevena.

„Je to příjemné,“ pronesla, zvedla hlavu víc proti slunci a přivřela oči.

Zastavili za skalami, ke kterým loď směřovali. Byl tu malý uzavřený záliv s mělkou vodou, krytý ze tří stran skalními stěnami. Jediný otevřený pohled se otevíral na nekonečné moře, pokryté miliony bílých špiček vln táhnoucí se až k obzoru.

Když Steven spustil kotvu a vypnul motor, zavládlo ticho, rušené jen šuměním vln narážejících na nedaleké skalnaté výběžky a šplouchání vlnek omývajících boky lodi. Budilo to příjemný, uklidňující dojem soukromí a že jsou tu široko daleko sami. Loď se mírně pohupovala na vlnách několik desítek metrů od skalních útesů, obklopená šmolkově modrou, průzračnou vodou.

Steven se odebral pro rybářské potřeby do podpalubí a Loreen se mezitím rozložila u knížky, na deku, kterou rozprostřela na přídi. Když se Steven opět objevil na palubě, ležela už na dece, vystavujíc se slunci. S potěšením mohl pohledem spočinout na jejím těle v místech, kde do nedávna měla ještě horní díl plavek. Chvilí se kochal tím pohledem a pak začal připravovat udici. Navázal na lanko háček a na něj napíchl kus ryby. Pak se rozmáchl a nahodil. Sledoval, jak rybka na konci lanka, třpytící se ve slunci, obloukem padá do moře. Chvilí vyčkal, než návnada trochu klesne ke dnu, a začal navíjet.

Do přístavu se vrátili až v pozdní odpoledne. Steven už takřka jako profesionál navedl loď ke kotvicímu molu a pak hodil muži, který na ně už čekal, lano. Byl to tentýž muž, který je na

loď vyprovázel a na kterého se měli na pokyn majitele obracet v případě potřeby.

Loď se s temným ducnutím přimkla k molu. Steven na něj přeskočil a pomohl muži uvázat kotvici lana k sudovitým špalkům, pravidelně rozmístěným po kraji mola. Jakmile byla loď uvázána, vrátil se pro tašku s věcmi, které brali s sebou, a pomohl Loreen vystoupit.

„Doufám, že jste byli spokojeni, pane Aldridgi?“ ptal se muž, starající se o loď.

„Navýsost. Určitě si loď zase brzy půjčíme, pokud to bude možné.“

Muž přeskočil zatím na palubu.

„Samozřejmě!“ ujistil je. „Jak dopadl rybolov, pane Aldredgi?“ ptal se.

„Myslím, že velmi dobře. Posuďte sám! Ryby jsem nechal vzadu v nádržích.“ Steven spokojeně ukázal na záď lodi, kde byly dvě veliké ponorné nádrže, do kterých se z lodi odkládaly úlovky. Nádrže byly do tří čtvrtin ponořeny do vody a jejich dna a větší část bočnic byly tvořeny sítím, takže ulovené ryby v nich plavaly i v zajetí stále v moři.

„Kam vám mám úlovky poslat, pane?“ staral se muž. Pak odklopil víko jedné nádrže a zvolal: „Klobouk dolů! Gratuluju!“ Otočil se na Stevena, který se potěšeně usmíval.

„Pokud to není problém, vyzvednu si je zítra nebo pozítří, jak budu mít cestu!“

„Jistě, pane!“ Muž přeskočil zpátky z lodi na molo a vrátil se k nim. „Vykuchám je a zmrazím. Budete je mít připravené!“

Steven mu podal ruku.

„Výborně. Jsme domluveni. Ještě jednou díky.“

Než dojeli domů, nastal večer. Byt je uvítal příjemným vlahým vzduchem, provoněným sušenými květy, které Loreen po bytě rozmístila v keramických miskách. Jen se přezuli, zaměřila Loreen

do kuchyně uvařit kávu. Steven si zašel pro cigarety do obývacího pokoje a pak přišel za ní. Zapálil si a chvíli mlčky sledoval, jak připravuje šálky a sype do nich kávu.

„Byl to krásný den,” pronesl po chvíli.

Loreen se skláněla nad šálky, zády ke Stevenovi, ale ihned poznala, že nyní přijde to, nač se Steven již od rána připravoval. Otočila se k němu a usmála se.

„Ano. Byl nádherný!” souhlasila.

Steven odložil cigaretu do popelníku a přistoupil k ní. Pomalu jí jednou rukou objal kolem pasu a přitom pro něco sáhl do zadní kapsy svých kalhot.

„Přál bych si, abychom byli pořád tak spokojení jako dnes,” řekl pozvolna a pak jí podal to, co ukrýval v druhé ruce. Byla to malá krabička, potažená temně modrým sametem.

„Pro tebe.”

Loreen otevřela krabičku. Byl v ní zlatý prstýnek. Hladký, jen po stranách měl jemné žilkování symbolizující vlny. Na horní straně byla reliéfní rytá miniaturní lodní kotva. Působil něžně, vkusně a nenápadně.

„Je nádherný!” pronesla Loreen užasle a vyndala jej z krabičky. Pomohl jí navléci si ho na prst, jako když si ji kdysi bral za ženu, a pak jí dlouze políbil.

„Přál bych si, aby ti pořád připomínal, že moje láska je jako přístav, kde budeš vždycky v bezpečí.

Když v obývacím pokoji popíjeli kávu, poslouchali hudbu a probírali události uplynulého dne, zaslechli ze Stevenovy pracovny tiché pípání. Opakovalo se stále dokola v intervalu několika vteřin. Počítač hlásil, že přijal zprávu. Steven se neochotně zvedl, rozhodnut se dnes nenechat rušit žádnými problémy, a vykročil do pracovny. „Jsem tu hned,” pronesl.

Pracovna, kde stál počítač, byla nově zařízena. Když Loreen se Stevenem redukovali původní technické vybavení, zaplnila

Loreen důmyslně uvolněné prostory skříňkami a knihovnou, do které pečlivě srovnala Stevenovy odborné knihy, povalující se do té doby všude, kam je nahodile odkládal. V rohu místnosti stála lampa s béžovým látkovým stínítkem na vysokém stojanu a vrhala příjemné teplé světlo, vytvářející uklidňující pocit útulnosti. Místnosti vévodil velký pracovní stůl s několika keramickými nádobkami na tužky, knihami ve stojanu a pohodlné křeslo. Interiér doplňovaly dva vysoké fíkusy, stojící po stranách okna zakrytého látkovými závěsy ve stejné béžové barvě, jakou mělo stínítko lampy. Počítač, či spíše jen jeho monitor, stál na širokém dubovém pracovním stole. Steven odsunul křeslo a pohlédl na monitor. Na obrazovce svítil rámeček s hlášením:

Máte novou zprávu.

Přijata: 16:27

Kategorie: prioritá 1

Steven se zamračil. Priorita 1 znamenala většinou zprávy, které považoval za opravdu důležité. Program, který si pro příjem a diferenciaci důležitosti přicházejících zpráv vytvořil, rozlišoval čtyři stupně priorit - důležitostí. Na nejnižším žebříčku byly všechny běžné zprávy, na druhé pak zprávy od jeho přátel, jeho či Loreeiných příbuzných, na třetí byly zprávy od kolegů z jeho pracovního týmu a zaměstnanců NASA a nejvyšší prioritu přiřadil zprávám od ředitele NASA, ředitele jeho odborné sekce Malcolma Ducche a plukovníka Baileyho. Steven potvrdil zobrazení zprávy a na monitoru naskočil její krátký text:

Drahý Stevene!

Kdy už konečně začnete používat mobilní telefon!?

Ozvěte se mi hned, jak to bude možné! Záležitost nesnese odklad!

Bailey

Steven chvíli zíral užasle na monitor. Plukovník mu tak jízlivou zprávu neposlal od dob záležitosti v Tiahuanacu. Bylo jasné, že pokud mu posílá takový vzkaz, pak to, co mu chce, opravdu nesnese žádný odklad. Mezitím co vyfukával plukovníkovo číslo na telefonu stojícím vedle monitoru, zavolał:

„Loreen! Pojď sem, prosím tě!”

Loreen vešla ve chvíli, kdy vyzváněcí tón ve sluchátku u Stevenova ucha přerušilo cvaknutí, jak plukovník zvedl telefon. Steven ukázal Loreen rukou na obrazovku, mezitím co se plukovníkovi ohlásil.

„Tady Steven, pane. Právě jsem si přečetl váš vzkaz.”

„Á výborně! Buďte zdrav hochu!” pronesl plukovník svým charakteristickým způsobem. „Jsem rád, že voláte. Musím s vámi hovořit! Můžete ke mně přijet?”

„Hned?”

„Ano. Obávám se, že události, o kterých vám chci povědět, nám už nyní trochu unikají, a věřte mi, že každá minuta může být... řekněme velmi důležitá!” Tady pro Stevena nebyl žádný prostor pro vyjednávání. Jeho pohled se stočil k Loreen, která se evidentně snažila vyrozumět z jeho výrazu, co se děje.

„Rozumím, plukovníku. Do půl hodiny jsem u vás!”

„Výborně, hochu!” Plukovník zavěsil.

Steven odložil sluchátko.

„Nějaký problém, Stevene?” bylo první, co Loreen řekla. Steven jen zakroutil hlavou.

„Nevím, o co jde. Znáš ho. Nic neřekne do telefonu. Chtěl, abych k němu ihned přijel. Něco se děje a on naznačoval, že je třeba jednat velmi rychle.”

Chvíli tiše stáli a uvědomovali si, že ten krásný den právě definitivně skončil. Vrátili se do obýváku a Steven vestoje dopil kávu.

„Tak teda jeď,” řekla jen a bylo v tom slovu všechno, co cítí i on. „A jeď opatrně!” dodala, když už byl u dveří do předsíně.

„Tak jo. Ale jen pro tentokrát!” zažertoval na rozloučenou

a otevřel venkovní dveře.

2

Do vilové čtvrti, kde plukovník bydlel, dorazil za necelých dvacet minut díky poměrně volným silnicím. Jeho už postarší „bavorák“, šlapal stále jako hodinky a Steven ho za to skoro miloval. Trojková řada téhle značky byla podle něj to nejzdařilejší, co automobilový průmysl mohl kdy vyrobit. Byl to dostatečně luxusní i pohodlný vůz, přesto vypadal zároveň sportovně, ale ne zas natolik, aby nemohl s důstojností stát vedle jiných „seriózních“ vozů.

Steven prokličkoval úzkými mezivilkovými uličkami a po dalších pěti minutách už vystupoval před plukovníkovým domem. Když kráčel podél živého plotu, nemohl si nevzpomenout na své první setkání se seržantem Van Hookem, vojákem, který mu v Tiahuanacu zachránil život a se kterým se v průběhu Tiahuanacké mise tolik sblížil. V současnosti byl Hook jejich rodinným přítelem a Loreen ho vnímala takřka jako Stevenova bratra. V duchu ho znovu spatřil, jak se stejně jako před časem vynořuje na rohu a čeká, až k němu Steven dojde.

Van Hook byl dnes poručík a jejich přátelství začalo právě tady u plukovníkovy vily. Hook byl trochu zvláštní voják. Po letech, která strávil u speciálních jednotek, se stal pobočníkem plukovníka Baileyho a účastnil se projektů, které plukovník řídil. Když skončilo dobrodružství v Tiahuanacu, požádal Hook, aby se mohl vrátit zpět ke zvláštním jednotkám. Tvrdil, že potřebuje zase nabrat kondici, a ačkoliv si služby u plukovníka vysoce považuje, chce se vrátit k životu, který si zvolil, tedy ke službě u speciálních jednotek. Bailey, který k němu měl za ta společně prožitá léta takřka otcovský vztah, zprvu nesouhlasil, ale pak povolil. Vymínil si však, že jakmile to bude potřebovat, Hook se vrátí. S tím se Hook vrátil ke svým „baretům“, ale díky Baileymu už jako poručík,

nikoli jako seržant.

Jak Steven věděl, byl Hook v současné době někde na misi mimo Spojené státy. Jako velitel speciální jednotky se často vytratil ze dne na den a Steven neměl většinou vůbec tušení, kam ho povinnosti odvály.

Prošel malou brankou umístěnou v živém plotě a vykročil na bílý chodníček. Ozařovalo ho světlo, upevněné u vchodu do vily. Steven došel ke dveřím a zaklepal.

Po několika minutách ticha zaslechl kroky. Pak se vchodové dveře vilky otevřely a Steven spatřil plukovníka. Jeho nevysokou postavu rámovalo nažloutlé světlo lampy stojící v předsíni. Po-kuřoval doutník a Stevena okamžitě zaplavila jeho sytá vůně.

„Rád vás zase vidím, hochu!“ pronesl plukovník srdečně, když si podávali ruce.

„Já vás také, plukovníku,“ odvětil Steven a poznamenal: „Přiznám se, že ve mně umíte vzbudit zvědavost jako málokdo!“

„Vy mě zase umíte jako málokdo vytočit s tou svou averzí k mobilním telefonům!“ zasmál se Bailey.

Při řeči plukovník zavřel dveře a pokynem ruky vyzval Stevena, aby šel dál.

„Pojďme do pracovny,“ vybídl.

Plukovníkovu pracovnu Steven znal velmi dobře. Ztrávil tu za dobu, co se s plukovníkem znali, slušných pár hodin v dlouhých diskusích nad společnými plány a projekty u doutníku a dobré whisky, kterou Bailey miloval.

I tentokrát Stevena zcela pohltila příjemná poklidná a přemýšlivá atmosféra pokoje. Nic se tu nezměnilo. Stěny s rozsáhlými knihovnamy z mořeného masivu, řada skříněk s hodinami, bytelný, masivní pracovní stůl. Steven si v duchu uvědomil, že jeho vlastní současná pracovna v mnohém napodobuje právě tuto místnost. Ostatně i Loreen, která mu ji ponejvíce zařizovala,

plukovníkovu pracovnu vysoce ocenila, když při jedné návštěvě pronesla: „Úžasná pracovna. Škoda že kapitán Nemo tu zrovna není!”

Jen se Steven usadil do křesílka u kulatého stolku, za kterým vždycky u Baileyho sedával, ocitla se před ním sklenka. Plukovník ji vzápětí naplnil vonícím nápojem, pak si nalil také a posadil se naproti Stevenovi do druhého křesílka. Karafu s whisky postavil do středu stolku vedle popelníku. Nabídl z krabičky doutník, a když si Steven zapálil, pozvedl svou sklenku, aby si připili.

„Na zdraví, hochu!”

„Na vaše, plukovníku.”

Whisky byla jako tradičně výborná. Po chvílce, ve které vychutnávali nápoj, konečně plukovník promluvil.

„Než se dostanu k současné situaci, musím tě seznámit s troškou historických faktů.”

Steven se pohodlně posadil a zadýmal z doutníku. Tuhle část jejich večerních jednání měl vždycky rád.

„Zhruba před sedmi lety naše středisko poměrně intenzivně spolupracovalo s jednou francouzskou vědeckou společností, zabývající se taktéž možnostmi existence mimozemských civilizací.

„Máte na mysli Centre pour la vie, afin de déterminer si l'univers?”

Bailey jen souhlasně kývnul a pokračoval.

„Spolupracovali jsme tehdy s týmem odborníků, který vedl jistý Francois Labussier. Tento velmi nadaný mladý odborník přišel s teorií, která osvětlovala, nebo spíše hledala možná vysvětlení, proč jsou některé významné stavby, zejména však kresby starých indiánských kultur Jižní Ameriky v mnoha prvcích podobné stavbám, objeveným v severozápadní a střední Africe nebo ve střední Austrálii. Poukazoval zejména na jeden vzájemný rys těchto dávných a odlišných kultur. A sice na kresby, které jak v Americe,

tak Africe nebo Austrálii vykazují až neuvěřitelnou podobnost. Zabývají se totiž zobrazováním podivných bohů - návštěvníků, kteří jsou většinou zobrazeni tak, že lze jen těžko najít vysvětlení pro oblečení nebo i jen jeho součásti, které mají na sobě.

Existuje samozřejmě řada teorií, co ve skutečnosti ono oblečení je a k čemu sloužilo, ale popravdě řečeno se dodnes nikomu nepodařilo objasnit, natož doložit, že se jedná o tehdejší soudobý kroj či něco podobného, ani že je to kosmický oblek mimozemšťana. Prakticky tedy lze považovat teorii o kroji za stejně pravděpodobnou, jako teorii o tom, že se jedná o skafandry či jiné ryze technické vybavení, potřebné pro cestu vesmírem.

Francois Labussier, jako zastávce té druhé možnosti, přišel s tím, že důkazem pravdivosti oné druhé možnosti je právě existence těchto kreseb na navzájem tolik vzdálených kontinentech. Tvrdí, že není možné, aby podobnost těchto vyobrazení byla tak vysoká, pokud by se jednalo o pouhé a náhodné, mytologicky nebo nábožensky motivované vyobrazení. Tvrdí, že podobnost lze sice nacházet u rozličných kultur v mnoha aspektech, nikdy se však tyto podobnosti nemohou vyskytnout v téměř stejném časovém období současně, natož aby dosahovaly takové neuvěřitelné podobnosti, jaké dosahují nalezené kresby.

Tyto kresby dávných kultur, které uváděl, pocházejí totiž v převážné většině z téměř stejného časového období. Nezávisle na sobě vznikly v období dlouhém přibližně padesát let. Jejich podobnost, či spíše téměř shodnost většiny základních prvků, jsou natolik zářející, že je to až neuvěřitelné.

Nač Labussier naráží - na jistou teorii, podle které se jakkoliv rozdílná kultura pohybuje svým vývojem po pomyslné křivce. Dle této teorie vzájemná podobnost dvou nebo více kultur vzrůstá úměrně s rostoucí délkou jejich existence. Laicky řečeno: každá kultura má svůj vznik, vzrůst a rozkvet a samozřejmě i svůj pád a zánik. Tento průběh lze zobrazit jako graf, přičemž jednou měřenou hodnotou je čas a druhou vzestup či pokles vyspělosti

civilizace.

Labussier říká, že tato teorie zdaleka nemůže vysvětlit tak neuvěřitelnou podobnost kreseb vzdálených od sebe na miliony kilometrů. Postačuje v místech, kde se jedná o podobné filosofické směry, teologický vývoj, kulturní směry, ale žádný tento obor nemůže nikdy dosáhnout takové vzájemné identity. Labussier tvrdí, že podobnost je jednoduše vysvětlitelná a způsobená reálnou přítomností, a tudíž fyzickou existencí mimozemských návštěvníků, kteří jsou na zmíněných kresbách vyobrazeni.

Příznivců jeho vysvětlení i jeho oponentů bylo, je a bude dost. Až nedávné události v Tiahuanacu, jichž jste byl přímým účastníkem, zdá se daly zapravdu Labussierovi - objev Tiahuanackého tajemství. Nález kosmického plavidla dokázal, že kresby, které jste právě vy, Stevane, v Tiahuanacu viděl, zobrazují skutečně mimozemské návštěvníky.

Labussier slavil triumf. Jeho teorie se v podstatě potvrdila. Ale spoň co se týkalo Ameriky."

Plukovník se odmíchl a sáhl po složce, kterou měl připravenou na pracovním stole. Položil ji na stolek před Stevena a znovu se uvelebil v křesle.

„Podívejte se na tohle," vyzval Stevena.

„Steven odložil doutník, sáhl po hladkých deskách složky a rozevřel je.

Spatřil fotografii zachycující kresbu na skále a zobrazující postavu v podivném obleku. Byla pokryta na mnoha místech podivnými čárkovanými liniemi, které mu snad nejvíce připomínaly zip, nebo možná i hadičky, jaké mají potápěči na svých skafandrech. Hlava postavy byla neúměrně veliká, balonovitého tvaru, s třemi kruhovými otvory. Dvěma umístěnými v místech, kde jsou uši, a jedním v místě očí.

„Co je to?" zvedl Steven tázavý pohled k plukovníkovi.

„Otočte! Jen dál!" vyzval ho místo vysvětlení plukovník.

Steven poslechl a spatřil další fotografii. Opět zachycovala kresbu. Tahle byla trochu jiná a propracovanější a Steven si okamžitě uvědomil, že je mu odněkud povědomá. Opět otočil list a spatřil další kresbu. A ihned ji poznal.

„To je přeci kresba pocházející z té podzemní místnosti pod trůnem v Tiahuanacu!“

Plukovník se lišácky usmál.

„Podívejte se pozorně!“

Steven znovu uposlechl pokyn. Neshledával však na kresbě nic, co by jej mělo nějak překvapovat. Zlatá linka, kterou byla postava namalována, zapuštěná do kamenného podkladu, mu byla důvěrně známá. Na detailech obleku také nespátkoval žádnou odlišnost, která by mu napověděla. Všechno se zdálo být takové, jak si to pamatoval. A pak mu to došlo. V levém rohu byl na fotce zachycen kus prstu. Fotograf se při pořizování snímku zřejmě opřel o stěnu, na které byla kresba, čímž si nahradil stativ, a tak se mu nedopatřením povedlo vyfotit i část prstu své levé ruky. Steven ihned pochopil, proč to, nač se dívá, nemůže být kresba, kterou znal. Byla totiž podstatně menší.

„Odkud to je?!“ byla jeho reakce.

„Tak to nevím, hochu.“

„Nevíte?“ podivil se Steven. „Jak jste tu fotografii tedy získal?“

„Přišla mi poštou.“ zněla neuvěřitelná odpověď.

„Kriste pane!“ vydechl užasle Steven. „Vám někdo poštou poslal tuhle fotku? Jen tak...?“

Plukovník mu bez odpovědi podal složený list papíru.

„Přišlo mi to s tímto dopisem.“ vysvětlil.

Steven ho od něj převzal a rozložil jej. Obsahoval jen několik řádek, napsaných podivným, neuspořádaným rukopisem.

Stálo v něm:

*Sedmero krkavců odlétlo!
Za nimi stále jen dále o další krok!*

*Osm je stále mých a pro tebe dvacet pět.
Jen oči, uši, ruce, nohy...
Ačkoli chladná, jen pod ní to pálí!*

J. L.

Steven nechápavě zvedl pohled od prapodivného vzkazu. „Co to má být?“

„Je to vzkaz od Françoise Labussiera!“ odpověděl mu plukovník, jako by to bylo zcela jasné a srozumitelné.

„Vysvětlím vám, co znamená.“ Plukovník si vzal dopis zpět.

„Sedmero krkavců odlétlo! Tahle věta je jasná. Znamená, že Labussier mě upomíná na naši spolupráci před sedmi lety. Důležité je proč, což vám je teď ovšem také jasné, když víte, na čem jsme spolupracovali a čím se Labussier zabývá. A konečně jste i viděl fotografii, kterou k listu přiložil.“

Dál: Za nimi stále jen dále o další krok! Tahle věta je konstatování, to je jasné. Nakonec to dokazuje i vykřičník na konci. Poukazuje, že odkaz naší spolupráce Labussier nazývá jako další krok. K tomu se váže i další věta: Osm je mých a pro tebe je dvacet pět.“

„Zatím to bylo jednoduché, plukovníku. Ale co má znamenat ta početní hádanka?“

„Labussierovi je dvaadváct. Takže 25 neznačí věk. Chvilí mi to trvalo, ale pak jsem na to přišel. V době, kdy Labussier se mnou spolupracoval tady ve Státech, měl být v Paříži na Třídě maršála DeGola v čísle osm. Osobně mě tam zval na návštěvu. Myslím tedy, že část: Osm je stále mých - je právě připomínkou této adresy. A pro tebe dvacet pět? Troufám si tvrdit, že je to také číslo domu v téže ulici. Zdá se mi to být nejlogičtější.“

„Zřejmě ano. Zní to logicky! A byla by to příliš velká náhoda, kdyby se těch osm mělo shodovat s něčím jiným než s číslem domu, které jak Labussier ví - znáte.“ Souhlasil Steven s výkladem. „Jenže co s tím: Jen oči, uši, ruce, nohy...? Proč tečky na konci?“ zauvažoval.

„Myslím že jde o doplnění. Jde o samé párové orgány!

Dvojka? Číslo bytu?” uvažoval Steven.

„Typuju to stejně!” přidal se plukovník. „Jediné, co jsem nedokázal rozlousknout, je poslední řádka. Že jde o něco naléhavého, to soudím z toho pálí. Tak jako tak ale věřím, že Labussier by mi neposílal složitý rébus. Neriskoval by, že se jeho vzkazem neprokoušu! Takže: Podle mého je v Paříži na Třídě maršála de Gaula dům s číslem 25, v něm byt číslo 2 a tam něco, co ačkoliv chladné, přesto nám prozradí, co se Labussierovi tak pálivého stalo.

3**DO VNITROZEMÍ****1**

Labussier se jen marně snažil pohledem zachytit cokoliv, co by mu poskytlo bližší informace o místech, která pod nimi ubíhala zahalená noční tmou. Bytostně toužil si odpočinout a zbavit se tak starostí, které se mu vynořovaly v mysli jako patníky v noci u cesty, ozařované jedoucím autem. Mezitím co se jeho přítel Dubost snažil trochu prospat na prodřených potazích sedaček pro pasažéry, on trávil plynoucí noc vedle pilota. Měl k tomu dva důvody. Zprvė si chtěl pečlivě promyslet, co podniknou, pokud se je pokusí někdo pronásledovat, a zadruhé měl obavy, aby pilot neusnul. Čím dál tím více si byl totiž jist, že muž, kterého mu Kabir popsal, nebyl turista, ale někdo, kdo patřil do skupiny, která je v Paříži sledovala. Pokud měl pravdu a oni je našli i v Konambu, pak jejich jediná šance byla, že se jim ztratí ve vnitrozemí. Jak to však udělat, to zatím nevěděl, a ať si hlavu lámal sebevíc, nemohl přijít na nic, co by mu pomohlo ten problém vyřešit.

Všude okolo panovala tma a on musel pilotovi naprosto důvěřovat v tom, že najde místo, kde nechali vůz. Čas pomalu plynul. Monotónní hukot motoru a nazelenalá světélka budíků palubní

desky Labussiera uspávala. Cítil, že se musí něčím zaměstnat, aby ho spánek nepřemohl. Obrátil se k pilotovi.

„Jste si jist, že to místo najdete?“ zeptal se.

Pilot se chvíli ani nepohnul a on už začínal věřit, že spí, když se jeho hlava pohnula. Muž si sáhl k uchu a Labussier vzápětí spatřil, že si sundává sluchátka. Zaslechl slabý plechový zvuk hudby, linoucí se z jejich malých reproduktorů.

„Promiňte, pane Labussiere, neslyšel jsem vás!“ zareagoval pilot hlasitě. „Co jste to říkal?“

„Ptal jsem se, jestli to místo najdete - v té tmě.“

V matném nazelenalém světle zahlédl úsměv na jeho neoholené tváři.

„To si pište, pane! Jestli vám to dělá starost, tak docela zbytečně!“ chlácholil ho otcovsky. „Na to stačí kompas a tachometr. A pak vaše auto.“

„Auto?“ nechápal Labussier. „K čemu vám bude moje auto v téhle tmě?! Vůbec ho neuvídejte!“

Jeho nechápavost pilota zjevně pobavila.

„No, možná mi to nebudete věřit, ale tahle pixla má tepelný senzor. Takže: Ten váš auťák stál celý den na slunci. Jsou jen dvě možnosti. Buď se k němu dostanu ve chvíli, kdy bude ještě stále teplejší než okolí, nebo už vystydl a pak bude zase podstatně studenější než všechno okolo.“ Vítězně se zasmál. „Tak co, už jste klidnej?“

Labussier jen mlčky pokýval hlavou. Tahle možnost ho nenapadla.

„Pokuste se trochu prospat. Myslím, že to potřebujete. Poletíme tak ještě asi hodinku.“ Radil mu pilot a pak si zpátky nasadil sluchátka. Labussier uznal, že má pravdu. Nakonec jestli jejich auto dokáže vystopovat i takovýhle místní aerotaxi, pak vůbec nepochyboval o tom, že i pro průměrně vybavený tým to bude hračka. Bylo jasné, že jediné útočiště jim mohou poskytnout skály a k těm to bude po přistání ještě pár hodin jízdy autem. Při pomys-

šení na další únavné noční putování Labussier znovu intenzivně zatoužil po odpočinku. Chvilí se sice ještě pokoušel přemýšlet o nastávajících událostech, ale pak ho definitivně přemohl spánek.

Probudil ho pilot, když mu jemně třásl ramenem.

„Jsme tady, pane!“

Labussier se cítil hrozně. Zjistil, že ve spánku sklouzl z opěradla a opřel se hlavou a ramenem o okénko. Poloha to byla tak nepřírozená, že ho bolela celá půlka těla. Několika krouživými pohyby hlavy se ji pokusil zaplašit, ale marně. Promnul si oči. Všude okolo byla neproniknutelná tma, jen vpředu spatřil kužel mléčně bílého světla z reflektoru letadla, jehož rozšířený konec se ztrácel v prostoru před nimi.

Letoun se nakláněl do zatáčky a začínal klesat. Konečně spatřil savanu, ozářenou reflektorem. Pilot po chvíli nabral znovu přímý směr a klesání pokračovalo. Trsy trávy nabíraly stále více na ostroty a začaly se mu ve světle míhat stále pomaleji, jak letoun snižoval rychlost. Po několika okamžicích pocítili první kontakt kol s pevnou zemí. Letadlo tvrdě nadskočilo a udělalo krátký skok. Motor nabral krátce na otáčkách a pak letoun dosedl znovu. Lomoz natřásaného nákladu i povalujících se věcí Labussiera dokonale probudil. Letadlo brzdilo. K jeho velkému ulehčení to netrvalo dlouho a hrůzoplné drkotání skončilo. Zastavili.

Jakmile se zvířený oblak prachu jen trochu usadil, spatřili v krajní části ozářeného prostoru před nimi džíp. Odlesk jeho světla a předního skla pronikal větvemi, které na auto nakladli před odletem.

„Tak vidíte, pane Labussiere. Jak jsem slíbil. Jsme na místě.“

„Díky bohu!“ vydechl si Labussier, právě když do kabiny nahlédl jeho přítel. Dubost chvíli pátral ospalým pohledem po okolí a pak pronesl s nečekaným optimizmem v hlase:

„No vida. Ani jsem nevěřil, že to auto ještě uvidím. Konec dobrý,

všechno dobré!” A zase se ztratil ve tmě za plechovou přepážkou. Po chvílce zaslechli, jak otevírá dveře letadla.

„Pomohu vám,” zavolal na něj pilot. Rozsvítil baterku, kterou vylovil odkudsi zpod své sedačky, a pak společně s Labussierem zamířil do zavazadlového prostoru.

Jakmile byly krabice i ostatní zásoby uloženy do zadní části džípu, zasedl Labussier za volant a pokusil se nastartovat. Motor hladce naskočil a Labussier i Dubost pocítili úlevu. Pilot jim ještě pomohl odstranit větve, které zůstaly ležet před vozem, a pak se rozloučili.

Jako první pilotovi srdečně stiskl ruku Dubost a po něm to udělal i Labussier.

„Jsme vašimi dlužníky,” pronesl upřímně. „Doufám, že jsme vám příliš nezkomplikovali život tím nočním letem.”

„To je v pořádku, pane. Rád jsem to udělal. Kdybyste mě zase někdy potřebovali, víte kde mě hledat. Tak hodně štěstí!” popřál jim a zamířil ke svému letadlu.

„I vám!”

Sledovali ho, jak nastupuje do letadla a uklízí schůdky. Pak se letoun pomalu rozjel. Kužel reflektoru postupně prozářil savanu, jak se stroj otáčel. Museli si krýt obličej dlaněmi, aby jim nově zviřený prach nešel do očí a do nosu. Hluk motoru postupně zesílil a letadlo začalo nabírat rychlost. Labussier si v duchu připomněl strašlivý hluk, který teď uvnitř musel panovat. Sledovali, jak se silueta letounu na pozadí reflektorem ozářené savany odlepuje od země a začíná stoupat. Pak náhle reflektor zhasl a letadlo jim zmizelo ve tmě. Chvíli poslouchali vzdalující se praskavý zvuk motoru, až nastalo ticho, rušené jen hlasy zvířat, přicházejícími ze tmy okolo nich.

Trvalo to pár minut, než světla džípu ozářila opuštěný dům. Když ho Labussier, sedící za volantem, spatřil, podivil se, jak

daleko od něj byli. Když minulý den čekali na přilet letadla, zdálo se mu, že schovávali vůz podstatně blíže. Vzdálenost se mu teď v noci zdála větší. Dům sloužil jako přechodné útočiště správců místního parku. Muži, povětšinou domorodí Afričané, bdící nad bezpečností kořistně vybitené zvěře, se sem uchylovali zhruba tak třikrát až čtyřikrát do roka. Vybavení, které se ve stále otevřeném domě nacházelo, sloužilo i návštěvníkům, kteří prostě jen hledali útočiště. Bylo tu několik kameninových hrnců, trocha prostého nádobí, ohniště a stůl s několika židlemi. Nebyl důvod dům zamykat. Labussier s Dubostem tu ztrávili předešlého dne pár hodin u kávy, kterou si na ohništi uvařili, když čekali na letadlo. Oprýskaná prkna, ze kterých byl dům postaven, pohltila tma stejně rychle, jako je nakrátko vypustila ze svého zajetí, když dům míjel.

Labussier se při jízdě řídil jen ručičkou kompasu. V naprosté tmě, která zalévala veškerý prostor okolo, se nemohl ani jinak orientovat. Za dne by už dávno zahlédl skalnaté vrcholky pohoří, táhnoucího se po vzdáleném obzoru. Teď však viděl je to, co ozářily světlometry džípu, a ačkoliv to byl dost velký prostor, v jednotvárné savaně poseté řídce roztroušenými stromy to nebylo nic platné. Pomohlo mu to jen v tom, že nevjížděl tak často do množství výmolů, maskovaných do temných skvrn před vozem.

Dubost jejich noční jízdu nepovažoval za tak nutnou jako Labussier. Byl toho názoru, že mohli počkat zbývajících pár hodin do svítání a pak teprve jet dál. Labussiera však nezadržitelně poháněla touha po bezpečí. Byl přesvědčen, že čím dál budou od místa přistání, tím se naděje pronásledovatelů na jejich objevení zmenší. Do jaké míry, to si raději netroufal odhadovat.

Džíp se co chvíli zhoupł po nerovnostech a Dubost, který se pokoušel ještě spát na sedačce spolujezdce, se při tom pokaždé svezl bokem, až narazil hlavou na okno. Ze spánku ho to však nevyburcovalo, jen vždycky nespokojeně zamručel a pokusil se opět najít pohodlnější polohu.

Po hodině trmácivé jízdy se savana konečně začala probouzet. Tma pozvolna a nenápadně řídla. Labussier stáhl okénko u dveří a zhluboka se nadechl. Vzduch intenzivně voněl, jak se rostliny a tráva začínaly probouzet. Jak přibývalo jasů, světlomety auta jako by ztrácely na síle. Kužely zářivého světla reflektorů ztrácely postupně na síle a jejich okraje přestaly být tak zřetelné. Teď už mohl Labussier dohlédnout dál, takže co chvíli spatřil skupinky různých druhů antilop, které odpočívaly ukryté v bezpečí vysoké, žlutohnědé trávy. Konečně mohl jet rychleji. Také prach, který džíp při jízdě vířil, se změnil. Z okrové stěny, kterou doteď mohl spatřit ve zpětném zrcátku, se stal vířivý oblak, mizející v řidnoucí tmě.

„Už svítá!“ Dubost si mnul oči a snažil se trochu protáhnout.

„Zaplať pánbůh! Vlečeme se sotva čtyřicítkou.“

„Vystřídám tě, musíš se vyspat,“ konstatoval Dubost, když dokončil rozsvícení.

Labussier neprotestoval. Ohromná únava z napětí a probdělé noci na něj zaútočila s novou silou, jakmile se objevila možnost, že si bude moci konečně odpočinout. Zastavil, aby si vyměnili místa. Dubost byl lepší řidič než on, a proto jej nechal doteď odpočívat. Zkušenější Dubost by nemohl jet v noci o mnoho rychleji než on sám, kdežto za dne byl bez problémů schopen ujet o dobrou třetinu větší vzdálenost, než by ujel ve stejném čase Labussier.

Jen se usadili na místech, Dubost sešlápl plyn a džíp pod jeho vedením rychle vyrazil. Během několika vteřin už svižně ujížděli rozednívací se savanou. Ručička tachometru se usadila na šedesátce, když Dubost sáhl po cigaretách. Než si zapálil, krátce mrknul na svého přítele schouleného v druhém křesle.

„Až se probudíš, tak zastavím a nasnídáme se. Tak sladké sny!“ Labussier už jen něco nesrozumitelného zamumlal a pak ho přemohl spánek.

Probudila ho plandající mapa, připnutá ke stínítku nad jeho

hlavou, když mu růžkem zavadila o tvář. Otevřel oči. Interiér džípu zalévalo slunce a z okna spatřil šmolkově modrou oblohu. Pomalu se v křesle narovnal. Bolelo ho celé tělo, jako by celý minulý den dělal někde v lomu. Kupodivu se však cítil odpočatý.

„Kolik je hodin?“ byla jeho první starost.

Dubost ho počastoval letným, chápavým úsměvem, prozrazujícím, že tuší jak se právě cítí.

„Bude deset,“ odpověděl a odstranil mapu, která Labussierovi zakrývala výhled. Hodil ji ledabyle za sebe na zadní sedadla.

Labussier se pokusil protáhnout a zaúpěl.

„Něco nového?“ zajímal se, když si rovnal bolavou páteř.

„Nic! Počítám, že ještě něco přes hodinku jízdy a jsme tam. Chceš se najíst?“

„Hlavně se musím narovnat!“

Dubost dojel k nejbližší skupině oblých, velkých balvanů a zastavil.

Ráz krajiny zde byl jiný. Savana, táhnoucí se ve směru, odkud přijeli až k obzoru, se tu pozvolna měnila v podhůří nedalekých hor Malého Atlasu. Přibylo keřů a stromů. Menší pahorky podobné želvím krunýřům vytvářely v hnědavé půdě zelené ostrůvky. Krajinu zpestřovaly skalnaté, kamenité útvary, skýtající dobrý výhled do dalekého okolí. Když vystoupili z auta Labussier se donutil udělat několik shybů a pak se krátce proběhl. Dubost to sledoval mlčky s mírným úsměvem ve tváři.

Pojedli ze zásob, které nakoupili u Kabira. Dubost právě žvýkal poslední sousto sendviče, když se v Labussierově ruce objevila plechovka piva.

„Pivo! Ty máš pivo?“ takřka vykřikl Dubost s plnými ústy. „Ten chlap opravdu sežene všechno!“ Zvedl se a vydal se k autu.

„Chytej!“ ulehčil mu to Labussier. Jeho přítel obratně zachytil letící plechovku a neméně obratně ji otevřel. Lačně se napil a na tváři se mu objevil blažený úsměv.

„Kriste pane! To je něco!”

„Bohužel není tak studený, jak by mělo,” poznamenal Labussier trochu skepticky, ale jemu to nezkazilo náladu ani trochu. Dubost chvíli hleděl na plechovku, kterou svíral v ruce.

„Dokonce je to německý pivo,” oznámil, když si přečetl etiketu. „... ale chutná skvěle!” Znovu se napil a pak vytáhl krabičku cigaret, kterou u sebe neustále nosil. Jednu pomalu a soustředěně vytáhl, vložil ji do úst a pak si připálil. Labussier ho sledoval, zaujat tím labužnickým rituálem, který u toho Dubost předváděl.

Posadili se na jeden z plochých kamenů a chvíli jen mlčky popíjeli pivo. Dubost slastně vypouštěl namodralý kouř z cigarety a Labussier přemýšlel o tom, co podniknout, aby za sebou zametli stopy.

2

Fowler sledoval krajinu pod sebou přes optiku dalekohledu a přitom si marně lámal hlavu, kde mohlo to zatracený, starý letadlo přistát. Celkem logicky se dohadoval, že musí hledat nějaké místo, které si pilot musel pamatovat, nebo dokonce znát natolik, že si ho troufal najít i v noci. Nevěřil tomu, že by letoun vysadil oba Francouze jen tak uprostřed savany. Předpokládal také, že na tom místě museli mít Labussier s Dubostem zaparkované auto.

Helikoptéra, ze které se vykláněl, letěla ve výšce necelých dvou set metrů nad vyprahlou zemí a pilot měnil směr letu podle toho, jak to Fowler uznal za vhodné. Jenže to nebylo nic platné. Od chvíle, co se rozednilo, stále marně pročesávali okrové a místy narudlé plochy půdy, ve snaze zahlédnout stopy předpokládaného vozu. Právě chtěl pilotovi nařídít aby to otočil, když zahlédl v dálce temný bod. Zaměřil tím směrem dalekohled a snažil se rozpoznat, nač se vlastně dívá. Ani přes jeho silnou optiku však nedokázal určit, co tmavý bod, vzdálený od nich asi pět nebo šest kilometrů, je.

„Leť tam!” poručil pilotovi v lesklé přilbě a velkých černých brýlích, vytyčuje mu směr nataženou rukou. Pilot na srozuměnou kývl a heli-

koptéra se vzápětí naklonila do zatáčky, jak měnil kurz. Po několika minutách Fowler opět přiložil dalekohled k očím. Nyní už kontury tmavého bodu nabraly na ostrosti, a i když je stále rozmazával horký vzduch, stoupající ze sluncem rozpalované půdy pod nimi, bylo jasné, že se dívá na nějakou chatrč nebo domek. Jak zjistil, v jeho okolí stála jen malá skupinka stromů, jinak se všude rozprostírala jen nekonečná savana. Po dalších několika minutách bylo vidět, že je postaven z hrubých polen nebo prken a má plechovou střechu pokrytou prachem a rzí.

„Níž!“ poručil Fowler opět pilotovi, mávaje dlaní nahoru a dolů. Helikoptéra začala klesat.

„Stačil!“ gestikuloval Fowler. Přibližovali se nyní k chatrči, letíce ve výšce necelých třiceti nebo čtyřiceti metrů. Skýtalo jim to poměrně dobrý výhled a zvýšila se tím pravděpodobnost, že nebudou tak snadno zpozorováni. Ve vzdálenosti tří set metrů velel Fowler zastavit. Helikoptéra se zůstala vznášet na místě a on se znovu vyklonil a přiložil k očím dalekohled. Bližší pohled mu však neprozradil nic nového. Chatrč byla zřejmě opuštěná.

Fowler do poslední chvíle doufal, že objeví v její blízkosti Labussierovo auto, ale nyní pochopil, že by jej už dávno musel spatřit. Chatrč byla nízká a malý prostor, který za sebou ukrývala a který jako jediný odtud nemohl přehlédnout, byl zaplněn těmi několika stromy a keři, jež spatřil už z dálky. Vypadalo to opuštěně a pustě.

„Chci se tam podívat! Leť k ní!“ poručil opět pilotovi, když ukončil obhlídku.

Helikoptéra se dala do pohybu. O několik málo minut už bylo jasné, že v domku před nimi nikdo není. V jeho blízkosti však Fowler zahlédl to, co hledal. V prašné půdě se ještě dost zřetelně táhla stopa kol.

„Mám tě! Labussiere!“ zaradoval se v duchu Fowler a vůbec nepochyboval, že jsou to stopy auta obou Francouzů.

„Přistanem!“ velel Fowler. Jeho ruka ukázala dolů a helikoptéra se po několika okamžicích dotkla úzkými ližinami země. Fowler nedo-

čkově vyskočil a spěchal k místu, kde v hlíně zůstaly zřetelné otisky pneumatik Labussierova džípu. Místy byl otisk dezénu pneumatik tak zřetelný, že to budilo dojem, jako by tudy vůz projel jen před několika málo minutami. Fowler si dřepnul, natáhl ruku a dotkl se konečky prstů křehkého reliéfu.

„Museli vyrazit ještě v noci,” přemýšlel v duchu. Soudil tak podle pevnosti a ostrosti otisku. Kdyby totiž vznikl za denního slunečního svitu, nemohl by být tak ostrý. Měl by zakulacené okraje a nedosa- hoval by takové dokonalé ostrosti právě díky sypkosti prachu. Na otisku, kterého se dotýkal, zapracovala vlhkost, kondenzující se na noci ochlazené půdě. Díky ní jemný prach vytvořil tenoučkou vrst- vičku bláta, která otisk zachytila, a slunce jej pak horkem vytvrdilo. Fowler odhadoval, že za noci mohli jet tak nejvýš padesátkou. Když si spočítal přibližný čas od jejich přiletu až do svítání, měl reálnou představu, kam mohli prchající Francouzi dojet, než začalo svítat. Pak zhruba o polovinu zvýšil jejich odhadovanou cestovní rychlost a pohlédl na hodinky. Labussier byl od něj vzdálen zhruba 350 až 400 mil. Spokojen s výsledkem své úvahy zamířil zpátky k vrtulníku.

Stopy vozu se z výšky, ve které se drželi, daly poměrně lehkou sledovat. Tvořily je dvě mírně tmavší souběžné koleje, které se táhly krajinou jako gigantický had. Ztrácely se jen v místech, kde byla step pokrytá kobercem trávy nebo měla tvrdší povrch. Těch však nebylo mnoho, a pokud byl takový úsek delší, dal se směr stop lehce odhad- nout, takže mohli v pronásledování pokračovat takřka bez problémů tou nejvyšší rychlostí. Fowler spokojeně sledoval stopu a rozhlížel se. Občas přiložil k očím dalekohled, který se mu houpal na krku, a vyhlížel, zda nespatří zvěřený prach, pocházející od Labussierova vozu. Blížili se k horám a Fowler tušil, že čím blíže k nim budou, tím bude míst, kde auto nezanechalo stopy víc. Doufal, že se mu podaří Francouze objevit dřív, než ztratí jejich stopu docela.

Skalnatých ostrůvků přibývalo a krajina se začala měnit. Muse- li snížit rychlost. Fowler teď už nemohl sledovat stopu tak lehkou

jako doposavad. Oblétávali právě menší kamenný útvar, obklopený nízkými, řídkce rostlými keři, okolo kterého se táhly otisky kol zcela zřetelně, když se stalo něco nepochopitelného. Kousek od plochých kamenů, nedaleko skal, stopa náhle končila, jako by se tam vůz zastavil a pak vznesl do vzduchu. Fowler na to jen nevěřičně zíral.

„Obrat to!“ křikl vztekle na pilota, když se od místa začínali vzdalovat. Helikoptéra zpomalila a učinila obrat. Znovu nalétla nad skupinku kamenů a Fowler se chopil dalekohledu. V přiblížení však opět spatřil jen to, čemu v duchu odmítal uvěřit. Dvě jasně a zřetelně se táhnoucí stopy pneumatik vozu náhle, nelogicky a nepochopitelně končily uprostřed malé planinky.

„Do hajzlu!“ zaklel Fowler. „Labussiere! Ty parchante! Jak jsi tohle dokázal?!“

4**OPUŠTĚNÝ BYT****1**

Prudký déšť, který Stevena uvítal, jen co vyšel z letištní haly. Bičoval šedivou silnici zaplněnou auty a taxíky. Bylo to nepříjemné. Časový posun a změna počasí Stevena rozladila. Kupodivu se po dlouhém letu necítil příliš unaven, ale déšť, který dával scénérii přeplněné ulice pochmurnou atmosféru ho silně rozladil. Tak nějak očekával, že v Paříži bude jaro stejně slunečné jako ve státech.

Mávnul na jeden z taxiků, které před budovu letiště neustále přijížděly, nabírajíc neustálý proud lidí, vycházejících z letiště. Žlutý Peugeot 406 zastavil, řidič vystoupil a přidržel mu dveře, aby mohl nastoupit. Jakmile se taxikář zpátky usadil za volantem, vůz se rozjel, aby co nejrychleji uvolnil místo dalšímu taxi.

„K hotelu Imperial, prosím!“ Požádal Steven, snažíc si osušit tvář kapesníkem.

„Jistě, pane! Jste američan?“ Zeptal se řidič perfektní angličtinou, jehož pohled Steven zachytil ve zpětném zrcátku. Ani ho nenapadlo pokoušet se použít té nepatrné znalosti francouzštiny, kterou měl.

„Ano.“ Souhlasil.

„To se vám podařilo chytit opravdu pěkný počasí! Ještě včera bylo nádherně!“ Prohlásil taxikář soucítěně.

„Můj život už je takový. Co se dá dělat.“ Pronesl Steven s povzdechem.

Řidič se zasmál, ale dál nevyzvídal. Asi vycítil, že se Steven necítí na společenský rozhovor.

Taxik projížděl ulicemi zalévanými proudy deště. Lidé s deštníky se míhali po chodnicích s nesčetnými kalužemi. Ocelově šedý svit, zaplavující ulice Stevenovi kazil jeho první návštěvu Paříže s přesně načasovanou zlomyslností. Snil společně s Loreen o tom, že se do Paříže podívají už dávno, ale nikdy nebylo dost času na to, aby ten sen uskutečnili. Toužili spatřit Seinu, Notre Damm, Rembrandtova a Renoirova plátna, projít se Montmártru.

Když Steven odjížděl, neřekl Loreen kam cestuje. Jednak proto, že by to vlastně neměl říkat nikomu, ale hlavně kvůli tomu, aby to Loreen nebylo líto. Špatné počasí alespň zmírňovalo jeho výčitky, že je v Paříži bez ní.

Taxi se prodíralo hustým provozem a Stevenovi to silně připomínalo ulice NewYorku. Jak se zdálo problém vzrůstajícího automobilizmu postihl i Paříž. Ta však na tom byla evidentně ještě mnohem hůř než většina mladých amerických měst. Její historické jádro nebylo zdaleka připraveno na tak masivní a hustý provoz. Úzké ulice, které mohly dobře sloužit křehkým kočárům a drožkám, dnes trpěly pod návalem těžkých aut. Vyjimku tvořily jen velké, hlavní třídy.

Steven si dokázal lehkou představit jak asi Paříž vypadala v dobách Ludvíka a Kardinála Licherieu, kterého tak důvěrně znal z románů Alexandra Dumase. Kočáry, dámy v širokých kloboucích a přezdobených šatech, vlasaté mušketéry i obyčejné řemeslníky a tovaryše v kožených zástěrách. Miloval romantiku Dumasových mušketýrů pro onen krásný, nekompromisní a neústupný smysl pro spravedlnost a čest. Byl to prostě jednodušší svět. Zloducha

stačilo vyzvat na souboj, zakvrdat kordem a píchnout ho do pupku a problém byl vyřešen. A v neposlední řadě: Perelína s liliemi, klobouk s pštrosím perem a zdobený kord vždycky působí oduševněleji a důstojněji, než palubní kulomet vrtulníku v rukou zpoceného pologorily.

„Jsme tady, pane!“ Probral Stevena ze zasnění taxikář.

Hotel Imperial byla honosná budova. Na první pohled působila solidním a seriózním dojmem. Historická budova ten dojem musela jistě vzbuzovat už v dobách svého vzniku. Byla vysoká, s arkýřovými okny, zdobenými římsami a párem antických sloupů po každé straně vchodu. U dveří stáli livrejovani bagážisté. Steven vykročil ke skleněným dveřím, které se samočinně otevřely a on vstoupil na světle zelený koberec recepční haly. I zde byl zachován historický duch stavby, díky replikami masívního dobového nábytku. Pohodlná, kúží čalouněná křesla příjemně doplňovaly vysoké palmy, ladicí s kobercem a lakovaný, nízký nábytek. Panovala tu poklidná, tichá atmosféra, která Stevenovi navrátila trochu té dobré nálady, o kterou ho chtělo připravit nepříznivé počasí.

Zamířil vpravo k recepci a ochotný recepční mu ihned nabídl své služby.

„Prosím, pane. Co pro vás mohu udělat?!“ Měl příjemný, až nezvykle hluboký hlas.

„Měl bych tu mít rezervovaný pokoj. Na jméno Aldridge. Steven Aldridge.“

„Okamžik prosím, pane.“ Recepční obrátil pohled k LCD monitoru skrytému za dřevěnou deskou recepcce a na klávesnici chvilku zadával nějaké pokyny počítači.

„Souhlasí. Pane, Aldridgi máte pokoj číslo 37, třetí patro. Hned vám dám klíč!“ Řekl a otočil se ke skříňce za sebou. Když ji otevřel, spatřil Steven řady stříbrných háčků se zavěšenými klíči a cedulky s čísly.

Recepční vyhledal klíč pod příslušným číslem a podal jej Stevenovi.

„Až se ubytujete, zastavte se tu prosím. Budu potřebovat váš podpis.“

„Samozřejmě.“ Souhlasil Steven. Recepční přivolal pokojskou službu.

„Prosím vás, měl bych se tu s někým okolo druhé hodiny setkat. Mohl byste mě vyrozumět, jakmile by se po mě někdo ptal?“ Požádal ještě recepčního.

„Samozřejmě, pane. Dám vám ihned vědět.“

„Díky!“ Rozloučil se Steven a zamířil v doprovodu livrejovaného mladého muže k výtahům.

Sprcha Stevenovi prospěla. Teprve když si sušil vlasy ručníkem a hleděl přitom z hotelového pokoje na šedivou, rušnou ulici pod sebou, si plně uvědomil, že je unaven. Vrátil se do koupelny, oholil se strojkem, který tu měl automaticky k dispozici a učesal si vlasy. Pak se vrátil do pokoje.

Byla to dost velká místnost s tkaným, vzorovým kobercem a moderním nábytkem s prvky, které ho elegantně a nenásilně včleňovaly do historického rázu místnosti. Pokoj doplňoval nízký nábytek - dřevěné kazetové skříky a skříně v kaštanové barvě. Množství květin po stranách okna svou zelenou barvou vytvářelo příjemný barevný soulad s hnědým nábytkem.

Steven zamířil k pohodlně vyhlížejícímu pečlivě ustlanému lůžku. Aniž by shrnoval kávově béžový přehoz, natáhl se na postel a zavřel oči. V duchu myslel na schůzku, která ho čekala. Bailey, který ji zařizoval, mu neprozradil nic o člověku, se kterým se měl v hotelu setkat. Plukovníkovo prohlášení, že dotyčný si ho vyhledá sám, mu připadalo jako dosti nezvyklá informace. Jediné logické vysvětlení se nabízelo v předpokladu, že člověk, který měl Stevena kontaktovat a být mu k dispozici

jako „ochranka“ je někdo, kdo ví velmi dobře, jak Steven vypadá. Pravda, na to stačila fotografie poslaná mailem a vzhledm k tomu, že se mělo nejspíše jednat o někoho z americké tajné služby, nevypadalo to už tak záhadně. Při těchto úvahách Steven usnul aniž si uvědomil jak.

Probudil ho zvonek na stolku vedle postele.

„Recepce!“ Ozval se povědomý hlas recepčního.

„Aldridge.“ Ohlásil se.

„Pane Aldridgi, v hotelovém baru na vás čeká nějaký muž, který vás hledal. Přál jste si, abych vás vyrozuměl.“

„Ano! Díky. Prosím řekněte mu, že přijdu během chvíle!“

„Jistě, pane. Máte ještě nějaké přání?“ Staral se hluboký samet ve sluchátku.

„To je vše. Děkuji.“

Steven zavěsil a až pozdě si uvědomil, že se mohl zeptat jak ten člověk vlastně vypadá. Pak ho ale napadlo, že by to asi budilo divný dojem. Vstal tedy a oblékl se. Než vyšel z pokoje, pohlédl krátce do zrcadla.

„Tak, pane neznámý, poznáte mě?“ Zeptal se v duchu a vykročil na chodbu, směrem k výtahu.

Během cesty výtahem přemýšlel, jak by se měl vlastně zachovat. Měl nejdříve zamířit k recepčnímu? Nebo se vydat rovnou do baru a spoléhat na to, že dotyčný ho zahlédne a sám osloví? Dřív než si v těch dvou alternativách mohl vybrat, výtah zastavil, dveře se s tichým zašuměním otevřely. Vykročil do recepční haly. Jeho dilema se vyřešilo samo, protože recepční, jakmile jej spozoroval jak kráčí od výtahu k němu zamířil.

„Prosím, pane Aldridgi. Doprovodím vás do baru.“

„Děkuji.“

„Ten muž sedí hned u okna za barovým pultem. Určitě jej nepřehlédnete!“ Dodal svým barytonem, když mu otevíral prosklené dveře se secesním nápisem: Hotel Bar - pouze pro

hosty hotelu.

„Prosím.“ Řekl recepční a opustil ho.

Steven se rozhléd. Bar byl zařízen velmi elegantně a komorně. Byl tu slyšet tichý cinkot skleniček a nádobí, ševelení hostů a podbarvující hudba. Přjemnou atmosféru dotvářely moderní, dekorativní obrazy v pastelových barvách, umístěné na lakovaných dřevěných přepážkách, oddělující od sebe malé kóje s židlemi a stoly. I zde se na zemi rozprostíral podobný, zelený koberec jako v recepční hale.

Stevenův pohled zamířil k barovému pultu. Několik hostů tu sedělo na vysokých stoličkách s chromovanými nožkami a popíjelo. Za pultem se čile pohyboval číšník podobný tučňákovi ve fraku, jehož čern kontrastovala s pestrobarevnou řadou lahví nápojů, upevněných v nálevových stojanech. Desítky nejrůznějších sklenic, stojících v prosklených vytrínách dokreslovaly dojem křišťálové čistoty, kterou bar vyzařoval.

Nejblíže oknu seděl muž v tmavé sportovně střižené, kožené bundě a černých kalhotách. Na první pohled bylo jasné, že musí být dost vysoký, neboť další muž, sedící objednu stoličku dál od okna, proti němu vypadal jako miniatura. Steven nyní pochopil recepčního doměnkou, že jej určitě nepřehlédne. Krátké, světlé vlasy ostře kontrastovaly s tmavou bundou, zakrývající mohutná, široká ramena. Steven vykročil k baru, kde muž seděl, ale ušel sotva pár kroků, když se muž otočil, aby se rozhlédl. Herkula v bundě okamžitě poznal. Na barové židliče totiž neseděl nikdo jiný, než jeho přítel poručík John Van Hook. Ostře řezaná a přísná tvář se proměnila úsměvem, který se na ní ihned rozprostřel. Hook se pootočil na židliče a vstal. Monument jeho postavy se u baru vyjímal stejně působivě jako Piramida u Nilu.

Steven k němu spěšně došel a chopil se tlapy, kterou k němu Hook napřáhl. Steven s chutí přestál mohutný stisk poručíkovy tlapy a pak se objali. Po chvíli Hook konečně povolil stisk